

Безумовно, з одного боку ці санкції являються правомірними, однак, я вважаю, що вживати таких санкцій до осіб, які не знали й не могли знати про обставини недійсності шлюбу, не є правомірним явищем. Наприклад, чоловік чи жінка дійсно бажали створити родину, однак не здогадувались, що іншим не був розірваний попередній шлюб, або один з подружжя, що позбавляється права отримувати аліменти, коли насамперед потребує допомоги, втрачає можливість отримувати кошти задля свого існування.

Отже, правові наслідки недійсності шлюбу, на мою думку, мають застосовуватись виключно до одного з подружжя, який знав про їх наявність, приховував від іншого, міг їх виправити, однак не вчинив жодних для цього дій. Однак було б значно краще, якби недійсні шлюби взагалі не створювались, адже шлюб – це рівноправний, добровільний союз між чоловіком та жінкою, мета якого полягає у створенні щасливої сім'ї.

Одержано 20.04.2017

347.61/.64

Андрій Анатолійович Горяний,

курсант 3 курсу факультету № 4 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Д'ячкова Н. А.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РОЗДІЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ПОДРУЖЖЯ У ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ ТА ДЕЯКИХ КРАЇНАХ – РЕСПУБЛІКАХ КОЛИШНЬОГО СРСР

Великий вплив на розвиток сучасного сімейного законодавства України вплинув період її перебування у складі СРСР. Але після розпаду Радянського Союзу кожна з республік пішла по своєму шляху формування сімейного законодавства, і досвід кожної з цих країн є цінним для вітчизняного законодавства.

Так, ст. 26 Кодексу Республіки Білорусь про шлюб та сім'ю, ст. 36 Сімейного кодексу Республіки Таджикистан, ст. 25 Сімейного кодексу Республіки Узбекистан, ст. 34 закону Республіки Казахстан «Про шлюб та сім'ю», статті 37 Сімейного кодексу Киргизької Республіки закріплюють положення про те, що до майна, що не входить до складу спільної власності подружжя, а належить кожному з них, відносяться: отримане одним з подружжя під час шлюбу в дар і в порядку спадкування або за іншими безплатними правочинами, наприклад, майно, отримане в якості приданого, що виділяється родичами дружини. В Україні перелік особистого майна є більш розширеним. Зокрема, Сімейний кодекс України відносить до власності кожного з подружжя майно, набуте нею, ним до шлюбу або майно, набуте за час шлюбу, але за кошти, які належали їй, йому особисто; житло та земельні ділянки, набуті нею, ним за час шлюбу внаслідок приватизації; речі індивідуального користування; премії,

нагороди, одержані за особисті заслуги; кошти, одержані як відшкодування за втрату (пошкодження) речі, яка їй, йому належала, а також як відшкодування завданої їй, йому моральної шкоди; страхові суми, одержані за обов'язковим особистим страхуванням, а також за добровільним особистим страхуванням, якщо страхові внески сплачувалися за рахунок коштів, що були особистою приватною власністю кожного з них; плоди та доходи від речей, що є особистою приватною власністю дружини, чоловіка. Крім цього, суд може визнати особистою приватною власністю дружини, чоловіка майно, набуте нею, ним за час їхнього окремого проживання у зв'язку з фактичним припиненням шлюбних відносин. Якщо у придбання майна вкладені крім спільних коштів і кошти, що належали одному з подружжя, то частка у цьому майні, відповідно до розміру внеску, визнається його особистою приватною власністю.

Також, на відміну від сімейного законодавства інших країн – республік колишнього СРСР – особистим майном кожного з подружжя в Україні визнається майно, набуте за кошти, які належали їй (йому) особисто. У даному випадку маються на увазі грошові суми, виручені від реалізації дошлюбного майна чи іншого майна, що належало на праві власності кожному з подружжя і в подальшому були витрачені на придбання інших речей або внесені в якості внеску в банк або іншу комерційну організацію.

Особливий правовий режим у вітчизняному законодавстві мають речі індивідуального користування. На відміну від Сімейних кодексів Білорусі, Киргизії, Узбекистану, Казахстану та Таджикистану, до складу речей індивідуального користування в Україні включаються і предмети розкоші (у тому числі цінності, навіть тоді, коли вони були придбані за рахунок спільних коштів подружжя), які у зазначених країнах визнаються спільною власністю подружжя.

Одержано 20.04.2017

УДК 342.922

Олена Юріївна Задніпровська,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Ясечко С. В.

СПАДКУВАННЯ ЗА ЗАКОНОМ

Спадкування за законом є тим загальним порядком спадкового правонаступництва, здійснення якого обумовлено виключно правилами, закріпленими в нормах спадкового права, яке виходить із поєднання двох основоположних принципів: свободи заповіту і охорони інтересів сім'ї.

Деякі окремі питання даної теми можна побачити у працях О. Ю. Шилохвоста, О. Л. Зайцев, Г. М. Кулакової, В. Н. Гаврилова, В. Н. Огнева, С. Я. Фурса, Є. І. Фурса, Ю. О. Заїка, І. В. Спасибо-Фатєєва, В. Ю. Чуйкова та інші.